

Arrest

nr. 302 725 van 5 maart 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat L. LUYTENS, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart het Belgische grondgebied te hebben betreden op 24 november 2021. Op 26 november 2021 dient hij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoeker wordt op 11 april 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslist op 9 mei 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, [H.S.], verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U hebt de Pashtun etniciteit en bent een moslim van de soennitische stekking.

U bent afkomstig uit Aruki, een dorp gelegen in het Bagram district van de provincie Parwan. Hier woonde u tot aan uw vertrek samen met uw moeder [Z.], uw vrouw [N.], uw kinderen: [S.], [A.] en [J.], en uw jongere broer [M.]. U ging niet op reguliere basis naar school. Wel volgde u gedurende 4 à 5 jaar religieuze scholing in de moskee. U had uw eigen gronden waarop u mais, tarwe en druiven cultiveerde. Uw paternale neef [A.W.] diende, een tiental jaar geleden, twee jaar in het Afghaanse nationale leger. Hij woonde eveneens in uw dorp. Twee jaar geleden toen u rond 20 uur 's avonds uw velden rond uw huis ging irrigeren, werd u aangesproken door twee mensen van de taliban met name [G.] en [Q.]. Ze begroetten u en vervolgden hun weg. Anderhalf uur à twee uur later, kwam uw moeder u halen omdat het nationale leger een militaire operatie in uw dorp was gestart tegen deze twee talibanleden. Eén van beiden ([G.]) werd neergeschoten, de andere ([Q.]) kon ontsnappen. Alle mannen van het dorp werden verzameld door de overheidscommandanten en hun identiteit werd gecontroleerd. De volgende dag werd iedereen weer vrijgelaten. De voortvluchtige talib werd echter niet gevonden. Later die dag vond de begrafenis van de omgekomen talibanstrijder [G.] plaats in het naburige dorp Pasheyan. Uw moeder hoorde daar dat u en uw neef verantwoordelijk gesteld werden voor het plaatsvinden van deze militaire operatie en de dood van [G.]. Jullie werden verdacht van verklikking aan de overheid. Ze gebood u om het land te verlaten. Na dit nieuws verhuisde u naar het huis van uw maternale tante [B.K.] die in het dorp Ali Khoja van het Koh-e-Safi district leefde. U bleef daar voor een maand of twee. Gedurende deze periode kwam de taliban verschillende keren naar uw huis in Ghar, op zoek naar u. In tussentijd trachtte u te bemiddelen met de taliban via de dorpsouderen, in de hoop deze van u onschuld te overtuigen en naar uw dorp terug te keren. Na één maand werd uw neef echter vermoord door de taliban. Dit voorval ontnam u de hoop dat bemiddeling met de taliban zou slagen. Een maand na de dood van uw neef besloot u dan ook om het land te verlaten.

U verliet Afghanistan vanuit Kabul en reisde u via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië, Frankrijk naar België, waar u op 24 november 2021 aankwam. U dient hier op 26 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

In geval van terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban, omdat deze u verdenken van verklikking aan de overheid. Na uw vertrek kwamen de taliban nog verschillende keren naar uw huis om naar uw jongere broer [M.] te informeren.

Ter staving van uw verzoek legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ("CGVS") de volgende originele documenten neer: uw taskara en de taskara van uw vader. Verder legt u ook de volgende kopieën voor: de taskara van uw paternale neef [A.W.], zijn badge bij het Afghaanse nationale leger, verschillende documenten gerelateerd aan de job van uw neef bij het leger, een foto van uzelf en uw neef, een foto van het lijk van uw neef, het paspoort van uw vrouw [N.] en een eigendomsbewijs van uw druivengaard.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er verder door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etniciteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden

van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat deze u beschuldigden van verklikking aan de voormalige Afghaanse overheid. Op een avond vond een overheidsoperatie plaats in uw dorp Ghar waarbij één talibanstrijder om het leven kwam. De taliban geeft u hiervan de schuld. U zou uw neef, een ex-militair, hebben ingelicht over de locatie van de taliban die op zijn beurt het nationale leger zou hebben geïnformeerd. Incoherenties en onwaarschijnlijkheden in uw relaas maken echter dat hier geen geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst merkt het Commissariaat-generaal op dat uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke problemen met de taliban onaannemelijk en ongeloofwaardig zijn.

U beweert dat toen u op een avond de druivengard, naast uw huis, aan het irrigeren was, twee talibanstrijders daar langskwamen en u begroetten. U zegt: "twee personen die ik al kende kwamen naar mij toen ik bezig was met irrigatie. Ze vroegen: "[H.] ben jij het?" Ik zei: "ja ik ben het." (CGVS p. 15). Anderhalf à twee uur later startte een overheidsoperatie in uw dorp Ghar. Uw moeder kwam u halen. Ze zei: "kom naar huis er is een raid in het dorp." Tijdens deze inval werd één talib gedood, de andere kon ontkomen. Om de voortvluchtige talibanstrijder te vinden werden alle mannen van het dorp door de overheidscommandanten verzameld op één plaats. U zegt: "Ze wouden weten of één van ons de ontsnapte persoon was of niet." (CGVS p. 15). "Er was een opgedroogde rivier in ons dorp. We moesten daar blijven tot 's ochtends. Ze hadden foto's en verifieerden of we dezelfde persoon waren als de persoon op de foto." (CGVS p. 17). "De volgende dag lieten ze ons vrij en gingen we terug naar onze huizen." (CGVS p. 15)

U beweert dat bij deze operatie één talib, met name [G.], om het leven kwam. Hij was afkomstig van het naburige dorp Pasheyan en uw moeder ging naar zijn begrafenis. U zegt: "voor de begrafenis ging mijn moeder naar het huis van de familie. Daar hielden de vrouwen van de familie en beschuldigden ze mij dat ik informatie had doorspeeld aan de overheid. Toen mijn moeder terug kwam zei ze: ga niet en verlaat het gebied want ze beschuldigen jou daarvan." Gevraagd waarom uw moeder daarheen ging, is uw repliek: "Omdat het bij ons een gebruik was dat wanneer iemand sterft, ongeacht of deze persoon van de kant van de taliban of van de kant van de overheid was, de vrouwen naar de familie gaan omdat ze van dezelfde regio zijn, kennen ze elkaar." (CGVS p. 19) Indien de taliban u daadwerkelijk verdacht van verklikking is het wel erg onaannemelijk dat ze dit aan uw moeder zouden toevertrouwen. Hierdoor liepen ze immers het risico dat laatstgenoemde u zou waarschuwen en u dientengevolge kon vluchten.

Gevraagd om welke reden ze u beschuldigden van verklikking aan de overheid, stelt u: "ze beschuldigden mij dat ik mijn neef had verwittigd en deze de overheid had verwittigd." Verzocht om te verklaren waarom ze dachten dat u uw neef had ingelicht, is uw antwoord: "omdat ik ze daar zag." (CGVS p. 19).

Hierbij dient te worden opgemerkt dat indien de taliban wisten dat uw neef een ex-militair was, het onlogisch is dat ze u, in voorkomend geval, zouden aanspreken. Hierdoor maakten ze u immers attent op hun aanwezigheid. Indien ze u niet vertrouwden omwille van deze familieband, richtten ze door u te begroetten, de aandacht op zichzelf en liepen ze hiermee het risico hun identiteit te onthullen (CGVS p. 16). Dat de taliban dermate onvoorzichtig te werk zou gaan kan niet overtuigen.

U vertelde dat de taliban gewoon passeerden. Gevraagd welke kant ze uitgingen stelt u dat ze richting Pasheyan dorp liepen. U geeft aan dat dit dorp zich slechts op 10 minuten wandelafstand van uw eigen dorp bevond (CGVS p. 17). U beweert dat u hierna gedurende 1,5 à 2 uur op het land werkte, vooraleer uw moeder u informeerde dat de overheid een operatie gestart was in uw dorp Ghar (CGVS p. 15). U stelt: "Ik was druk bezig met het land irrigeren, toen mijn moeder kwam en zei dat er een raid was in ons dorp. De overheid kwam en ze omsingelden ons dorp. Ze namen ons allemaal mee van onze huizen. Ze verzamelden ons op één plaats en 's ochtends wisten we dat één van de talibanleden vermoord was en dat de andere kon ontsnappen." (CGVS p. 17) Indien de taliban onderweg was van uw dorp naar Pasheyan dorp is het eigenaardig dat de raid in uw dorp Ghar plaatsvond en de overheid de taliban daar ook kon aantreffen. U verklaarde immers dat het slechts 10 minuten wandelen was naar Pasheyan. De overheidsoperatie vond slechts 1,5 à 2 uur na uw ontmoeting met de taliban plaats. Ook verklaarde u dat de overheidscommandanten van uw eigen district Bagram kwamen (CGVS p. 18). Dat deze eenheden anderhalf à twee uur nodig hadden om tot in uw dorp te geraken is wel erg onaannemelijk.

Bovendien maakt u niet duidelijk hoe het leger, in voorkomend geval wist waar de taliban zich bevond indien u hen niet had ingelicht.

Verder kunnen nog de volgende bedenkingen worden gemaakt bij de door u omschreven gebeurtenissen. U verklaarde dat u, tijdens de operatie, samen met 50 à 60 mannen van het dorp bijeengebracht werd. Hiermee beoogde de overheid jullie identiteit te verifiëren om te achterhalen of de voortvluchtige talibanstrijder zich in uw midden bevond. Dat dit gebeuren de hele nacht in beslag zou nemen, kan niet overtuigen (CGVS p. 17). U beweert dat dit de gebruikelijke werkwijze van de overheid was. Gevraagd waarom u in de ochtend weer werd vrijgelaten stelt u: "omdat het hun regel was dat ze iedereen gevangenhielden tot de ochtend." (CGVS p. 18) De voortvluchtige talibanstrijder werd in tussentijd echter niet gevonden. (CGVS p. 18) Waarom de overheid u in voorkomend geval zou vrijlaten maakt u niet duidelijk. Uw oppervlakkige verklaringen omtrent uw opsluiting en vrijlating overtuigen allerminst.

Nadat uw moeder u op de hoogte bracht van de aantijgingen aan uw adres, verliet u uw dorp en ging u naar het huis van uw maternale tante [B.K.] in Ali Khoja, een dorp gelegen in het Koh-e-Safi district van de provincie Parwan (CGVS p. 19). U bleef één à twee maanden bij uw tante, alvorens u het land verliet (CGVS p. 19). Gedurende die periode werd uw neef [A.W.] vermoord door de taliban (CGVS p. 20). U verwoordt dit als volgt: "Na 1 maand hoorde ik dat ze mijn neef hadden vermoord. Ik realiseerde me toen dat het niet meer veilig was voor mij. Ervoor dacht ik misschien kan ik via bemiddeling van de dorpsouderen terugkeren naar ons dorp. Maar nadat hij vermoord werd, had ik geen andere keuze dan te vluchten." (CGVS p. 20)

U haalt aan dat uw neef eveneens beschuldigd werd van verklikking aan de overheid maar na de overheidsoperatie gewoon in het dorp bleef. U stelt dienaangaande: "hij deed niets hij bleef in zijn eigen dorp. Hij dacht dat ze hem niet zouden kwaad doen. Hij dacht dat de persoon die vermoord werd, enig kind was. Hij dacht dat niemand achter hem aan zou komen of zou vragen naar hem. Hij wist niet dat de maternale oom hem misschien kon vermoorden." Verzocht om uit te leggen hoe u, in tegenstelling tot uw neef, wel degelijk op de hoogte was van dit gevaar en vluchtte, is uw repliek: "omdat wij de persoon kenden die vermoord werd en zijn familie en zijn achtergrond. We wisten dat zijn maternale oom bij de taliban werkte. De zoon van mijn paternale oom kende hen niet goed. Hij wist niet wat hun job was en of het belangrijke leden van taliban waren of niet. Dat is waarom hij het niet serieus nam." Gevraagd naar waarom u uw neef, in voorkomend geval niet waarschuwde, werpt u op: "Hij was een moedig persoon. Ik waarschuwde hem maar hij zei ze kunnen niets doen. Volgens hem werkte die nonkel voor de overheid. Hij hield het niet geheim dat hij voor de overheid werkte." (CGVS p. 20)

U spreekt zichzelf bijgevolg uitdrukkelijk tegen. Waar u eerst beweert dat uw neef niet op de hoogte was van het gevaar zegt u vervolgens dat u hem hiervoor wel degelijk waarschuwde. Dat uw neef na deze beschuldigingen van de taliban aan zijn adres, gewoon in het dorp bleef, is weinig aannemelijk. Temeer gezien u hem attent maakte op de dreiging die van de familie van de vermoorde talib uitging. Gezien u oppert dat uw neef [A.W.] een ex-militair was, was omzichtigheid geboden. Dat uw neef u, gezien dit alles, niet zou geloven en uw waarschuwingen zomaar in de wind zou slaan is volstrekt ongeloofwaardig. Bovendien werd uw neef pas één maand na de raid vermoord (CGVS p. 21). Indien uw neef gewoon in het dorp bleef en de taliban hem wisten wonen is het eigenaardig dat ze hem daar niet eerder opzochten. Uw neef werd immers, net als u, onmiddellijk na de operatie, door de taliban als schuldige aangewezen. Door zo lang te wachten gaven ze hem namelijk de mogelijkheid te ontkomen.

U beweert dat de taliban op heden nog regelmatig, met name om de twee à drie weken, bij uw gezin thuis langskomt en naar uw jongere broer [M.] vraagt (CGVS p. 22). Als reden waarom ze dit doen, geeft u op: "Volgens hun regels, zeggen ze niets tegen een kind, een jongen tot 15 jaar oud. Maar wanneer hij ouder wordt, wanneer hij 15 wordt nemen ze wraak. Omdat ze mij beschuldigden, willen ze wraak door mijn broer te vermoorden of mee te nemen. Nu is mijn broer 13. Ze zeggen niets tegen de vrouwen maar ze vragen naar mijn broer om wraak." (CGVS p. 21) Volgens u komt de taliban langs om te controleren of uw broer niet wegvlucht (CGVS p. 22). U zegt: "ze willen gewoon weten of hij daar nog is. Ze weten dat ik daar niet ben en willen weten dat hij nergens naartoe gaat."

U stelde eerder dat de taliban jongens onder de 15 ongemoeid laat. Verzocht om te verklaren waarom ze uw broer, die nog maar 13 jaar oud is, in voorkomend geval benaderden, is uw repliek: "ze vallen hem nu nog niet lastig maar willen bevestiging of hij daar nog is of al gevlucht is. In mijn eerste interview zei ik dat hij rond de 12 jaar oud was. In Afghanistan registeren ze de geboortedatum niet dus weet ik zijn exacte leeftijd niet. Ik weet niet zeker of hij 13 of 14 is. Hij heeft geen taskara dus schat ik hem rond

die leeftijd.” (CGVS p. 22) Dit optreden van de taliban is eigenaardig. Indien de taliban daadwerkelijk wraak zou willen nemen op uw broer, omwille van u, is het onlogisch dat ze hier nog geen uiting aan gaven. U beweert dat ze dit nog niet hebben gedaan omdat uw dertienjarige broer vooralsnog niet als volwassen wordt gepercipieerd. Door herhaaldelijk langs te komen zonder actie te ondernemen, maken ze uw familie echter attent op hun interesse zijnentwege en verraden ze hun intentie. Dit stelt uw broer in staat weg te vluchten alvorens hij de leeftijd van vijftien bereikt. Indien de taliban het daadwerkelijk op u gemunt had is het overigens ook niet geloofwaardig dat ze geduldig zouden wachten tot uw broer vijftien wordt. Dat de taliban uw familie voor het overige met rust liet klemt opnieuw met uw ingeroepen vrees.

Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat het gegeven dat uw neef volgens uw verklaringen in het verleden ooit gediend heeft binnen het voormalige Afghaanse leger evenmin volstaat om in aanmerking te komen voor de toekenning van internationale bescherming. Zoals eerder uiteengezet kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw vluchtaanleiding uit Afghanistan. U haalt nergens aan dat u of uw familie louter omwille van het vroegere profiel van deze neef ooit gevisieerd werd door de taliban. Evenmin verwijst u naar enige andere moeilijkheden die uw neef zelf zou gekend hebben met de taliban, terwijl uw neef reeds een tiental jaren geleden zijn job bij het leger stopzette. U maakt dan ook niet aannemelijk dat u om deze reden een gegronde vrees dient te koesteren.

De originele documenten die u neerlegt met name uw taskara en de taskara van uw vader, kunnen bovenstaande beslissing niet in positieve zin wijzigen. Uw originele taskara evenals de taskara van uw vader vormen hoogstens een indicatie van uw identiteit dewelke heden niet ter discussie wordt gebracht door het CGVS. Ook de andere documenten die u voorlegt met name kopieën van de taskara van uw paternale neef [A.W.], zijn badge bij het Afghaanse nationale leger, verschillende documenten gerelateerd aan zijn job bij het leger, , het paspoort van uw vrouw [N.] en een eigendomsbewijs van uw druivenggaard, kunnen geen ander licht werpen op voorgaande beoordeling. Deze vormen geen bewijs van uw ingeroepen vrees. Aangaande de foto van uzelf en uw neef en een foto van het lijk van uw neef die u neerlegt, dient opgemerkt dat ook deze niet volstaan om uw asielrelaas te bewijzen. Foto's geven slechts een bepaald beeld weer, maar zeggen niets over de exacte omstandigheden waarin de foto's werden genomen. Deze foto vormt evenmin een bewijs van uw persoonlijke vervolging. Deze foto werpt dus geen ander licht op de gedane vaststellingen van het CGVS. Er moet hierbij immers worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (zie info toegevoegd aan blauwe map) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagmaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard

van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/eas](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf)o/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen

en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie

beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terecht-

komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij

het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker is het niet eens met de volgens hem eenzijdige en subjectieve overwegingen in de bestreden beslissing, die er enkel op zijn gericht om zijn relaas af te wijzen. Hij benadrukt dat zijn herkomst en de schets van de veiligheidsomstandigheden in zijn regio van herkomst niet worden betwist. Hij stelt een gedetailleerd relaas te hebben gegeven en de hem gestelde vragen telkens te hebben beantwoord. Hij is van mening dat de *‘protection officer’* ernstig is tekortgeschoten inzake zijn kennis omtrent culturele en religieuze gebruiken en op geen enkel ogenblik rekening heeft willen houden met de mogelijkheid dat een en ander wel zou kunnen zijn gebeurd. Hij voert aan dat hij zich niet kan engageren voor de handelingen en/of het nalaten tot handelen van zijn neef, die moediger was dan hemzelf en die verkeerdelijk dacht dat hem niets zou overkomen. Hij merkt op dat hij tot het ogenblik van de moord op zijn neef nog een oplossing afwachtte en nog niet had beslist om het land te verlaten. Hij benadrukt dat zijn neef voor de overheid spioneerde en dus sowieso niet bang was. Hij herinnert aan de regels inzake de bewijslast en de samenwerkingsplicht die gelden in het kader van de nood aan internationale bescherming en het feit dat noch de commissaris-generaal noch de Raad een opdracht hebben om de ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag te bewijzen maar wel om alle feitelijke en juridische elementen te verzamelen en met kennis van zaken te oordelen of er daadwerkelijk nood is aan internationale bescherming. Uit de bestreden beslissing blijkt volgens hem dat het nooit de bedoeling was om te zoeken naar informatie die zijn asielmotieven zou kunnen ondersteunen en dat verweerder overgaat tot een erg nauwe interpretatie van de asielmotieven.

2.2. Inzake de beoordeling in de bestreden beslissing inzake artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), voert verzoeker verder aan dat de motivering een aantal premissen vooropstelt die vooralsnog zeer voorbarig zijn te noemen. Zo stelt hij dat het niet vanzelfsprekend is dat het verdwijnen van een aantal vroegere actoren uit het conflict zomaar zou leiden tot een significante afname van het willekeurig geweld. Bovendien zijn er nog voldoende actoren, waaronder in het bijzonder ISKP maar ook vele andere terroristische groepen die aanslagen plegen en regio's onveilig maken. Afghanistan is immers opnieuw onderweg om een speeltuin te worden voor die terroristische groeperingen. Hij wijst erop dat de bestreden beslissing zelf toegeeft dat deze groepen, hoewel ze doelen viseren, geen rekening houden met mogelijke *“collateral damage”* onder burgers. Hij vervolgt dat het bovendien voorbarig is om zich te baseren op cijfers die zijn verzameld in een fase van grote ommekeer, instabiliteit en verminderde aanwezigheid van buitenlandse waarnemers en organisaties, te meer daar er bewijzen zijn dat de rapportering manifest is verminderd. Het besluit dat er een sterke daling is van het geweld, die bovendien duurzaam moet zijn, is volgens hem voorbarig en niet objectief te verifiëren. Ten slotte is verzoeker van mening dat de grootste actor van onveiligheid en willekeurig geweld het talibanregime zelf is. Aldus dient eerst te worden onderzocht welke definitie van willekeurig geweld aan de orde is, nu het talibanregime niet wordt erkend door de Belgische overheid. Hij betwist ook dat het aantal intern ontheemden zou afnemen. Ter ondersteuning hiervan verwijst hij naar volgende rapporten en/of artikelen met algemene landeninformatie:

- *“Tracking Disorder During Taliban Rule in Afghanistan: A Joint ACLED and APW Report”*, 14 april 2022;
- Human Rights Watch, *“Afghanistan: Taliban Threatening Provincial Media”*, 7 maart 2022;
- IOM, *“Afghanistan Crisis Response Plan 2022”*;
- UNAMA, *“Human Rights in Afghanistan”*, juli 2022;
- Amnesty International, *“Afghanistan: UN Human Rights Council must address Taliban’s ongoing ‘relentless abuses’”*, 5 maart 2023.

2.3. Verzoeker is verder van oordeel dat er nog een redelijke marge is waarbinnen een nood is aan verduidelijking en mogelijk ruimte kan worden gevonden voor de toepassing van subsidiaire bescherming in de specifieke situatie van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Volgens hem blijkt uit artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet niet dat er noodzakelijkerwijze een actor moet zijn die de ernstige schade veroorzaakt en is er marge om een situatie die op humanitair en socio-economisch vlak zo desastreus is dat zij een onmenselijke behandeling uitmaakt te kwalificeren onder artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat het voor hem volstrekt onduidelijk is dat een handelen of nalaten van het talibanregime is vereist. Hij wijst op het gebrek aan bescherming dat hoe dan ook door het talibanregime wordt geboden inzake de situatie van socio-economische deprivatie, nu dit niet in staat is en/of wil redelijke maatregelen tot voorkoming van ernstige schade te treffen en gelet op het feit dat het hier om een falende staat gaat, die trouwens niet wordt erkend in het internationaal rechtsverkeer. Hoe dan ook is verzoeker van mening dat preciaire leefomstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een risico op schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Hij stelt ten slotte vast dat in het kader van een mogelijke toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet niet enkel moet worden gekeken naar de humanitaire en socio-economische situatie, maar ook naar de mogelijke schendingen van de meest fundamentele mensenrechten. Hij betoogt dat de Raad zelf reeds heeft gewezen op zowel de willekeur als de wreedheid waarmee het talibanregime optreedt. In feite dringt zich volgens hem onvermijdelijk het besluit op dat eenieder die wordt blootgesteld aan dit regime een reëel risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling. Bij deze uiteenzetting steunt verzoeker op volgende algemene landeninformatie:

- UNAMA, *"Briefing by deputy Special Representative Markus Potzel to the Security Council"*, 27 september 2022,
- Amnesty International, *"Afghanistan: UN Human Rights Council must address Taliban's ongoing 'relentless abuses'"*, 5 maart 2023.

2.4. Verzoeker legt vervolgens uit dat de stelling dat niet in het algemeen kan worden aangenomen dat Afghanen die terugkeren uit Europa louter omwille van een verblijf in Europa een risico lopen, voorbarig is en de gehanteerde begrippen een duidelijkere invulling behoeven. Hij betoogt dat het niet zo moeilijk is om tot het besluit te komen dat in principe elke persoon die terugkeert uit het Westen een risico loopt dat uiteraard nog verhoogt als hij uiterlijke tekenen vertoont en ideeën aanhangt en verkondigt die een veruitwendiging zijn van westerse normen en waarden. De toevoeging dat ze het spel kunnen spelen en aan de aandacht van de taliban kunnen ontkomen, is volgens hem ronduit naïef te noemen en druist ook in tegen de interpretatie dat van de terugkerende asielzoeker niet mag worden verwacht dat hij elementen die fundamenteel deel uitmaken van zijn identiteit zou afzweren. Een eis tot aanpassing van zijn gedrag of ideeën zou in elk geval afbreuk doen aan de rechten die de kwalificatierichtlijn beoogt te vrijwaren. In die mate dat verwestering duidt op een cultureel, politiek, maatschappelijk en religieus gegeven, is het volgens verzoeker logisch en derhalve afdoende bewezen dat personen die terugkeren uit het Westen door de taliban worden beschouwd als vijanden van het regime omdat zij per definitie *"bevuild"* zijn door Westerse waarden en normen die door de taliban worden bestreden. Hij stelt dat hij in het geval van terugkeer negatief zal worden gepercipieerd en dit te meer daar hij niet meer de persoon is die hij in Afghanistan was maar onderweg en naar aanleiding van een lange reisweg en een verblijf in België een persoonlijke ontwikkeling heeft doorgemaakt die hem moreel, religieus, maatschappelijk en qua mens- en maatschappijvisie mijlenver heeft verwijderd van het kader zoals dat door het talibanregime wordt ingericht. Hij benadrukt dat hij reeds lange tijd weg is uit zijn land en in West-Europa heeft verbleven, en dus manifest de morele wetten en waarden van zijn cultuur en religie moet hebben overschreden. Hij verwijst naar nota 3-22 van Nansen.

2.5. Verzoeker vraagt hem alsnog het statuut van vluchteling toe te kennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, en in ondergeschikte orde het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor bijkomend onderzoek in het licht van de middelen en de eventuele bijkomende verklaringen.

3. Aanvullende nota's overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet

3.1. Op 9 januari 2024 maakt verweerder een aanvullende nota over waarin hij bijkomend verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *"Afghanistan – Country Focus"*, december 2023;

- UNAMA, *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"*, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban"*, 14 december 2023.

3.2. Op 18 januari 2024 legt verzoeker eveneens een aanvullende nota neer, waarbij hij de volgende nieuwe elementen en stavingstukken aanbrengt:

- de vernieling van zijn huis in Afghanistan en de vlucht van zijn familie naar Pakistan, waarvoor inschrijvingsbewijzen in een school in Pakistan, een *"fee card"* en foto's van een vernield huis worden voorgelegd;
- zijn goede integratie in België, waarvoor bewijzen van met succes gevolgde taallessen Nederlands en loonbrieven als deeltijds schoonmaker worden voorgelegd.

In zijn nota stelt hij nog momenteel een relatie te hebben met *"een Poolse onderdaan"*. Hiervan worden geen stukken bijgevoegd.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Bevoegdheid van de Raad

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte *'beoordeling van feiten en omstandigheden'* in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in de landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2. van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert.”

4.3.2. Verzoeker verklaart tijdens zijn gehoor op het CGVS op 11 april 2023 afkomstig te zijn uit het dorp Aruki in het district Bagram van de provincie Parwan. Hij stelt dat op het ogenblik dat hij nog in Afghanistan woonde zijn regio onder controle stond van de toenmalige overheid. Hij geeft aan niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan uit vrees voor problemen met de taliban, omdat deze hem beschuldigden van verklikking. Meer concreet verklaart verzoeker dat hij op een avond zijn velden rond zijn huis ging irrigeren en werd aangesproken door twee leden van de taliban. Enkele uren later startte het nationale leger een militaire operatie in verzoekers dorp tegen deze twee talibanleden, waarbij de ene werd neergeschoten en de andere kon ontsnappen. De mannen van het dorp werden vervolgens door de overheidscommandanten verzameld en de volgende dag weer vrijgelaten. Het ontsnapte lid van de taliban kon ontkomen. Tijdens de begrafenis van de overleden talibanstrijder later die dag in een naburig dorp vernam verzoekers moeder dat verzoeker en zijn neef, die een tiental jaren geleden twee jaar diende in het Afghaanse nationale leger, verantwoordelijk werden gehouden voor de militaire

operatie en de dood van de talibanstrijder. Verzoeker verbleef vervolgens ongeveer twee maanden bij een tante in een ander district en trachtte intussen via dorpsouderen te bemiddelen met de taliban, die in deze periode verschillende keren naar zijn woning kwamen, op zoek naar hem. Na een maand werd zijn neef vermoord door de taliban, waarop verzoeker besloot het land te ontvluchten. Verzoeker verklaart dat ook na zijn vertrek de taliban nog verschillende keren naar zijn huis kwamen om te informeren naar zijn jongere broer M.

4.3.3. In de bestreden beslissing oordeelt verweerder dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging door de taliban omwille van een beschuldiging van verklikking aannemelijk maakt, nu incoherenties en onwaarschijnlijkheden in zijn relaas maken dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. De belangrijkste motieven in dit verband worden hieronder verkort weergegeven.

Verweerder acht het erg onaannemelijk dat als de taliban verzoeker daadwerkelijk verdachten van verklikking ze dit aan zijn moeder zouden toevertrouwen, omdat ze hierdoor het risico liepen dat hij kon vluchten. Ook is het volgens hem onlogisch dat de taliban verzoeker zouden aanspreken als ze wisten dat zijn neef een ex-militair was. Hij wijst verder op verzoekers verklaringen dat de taliban richting een naburig dorp liepen dat zich op slechts 10 minuten wandelafstand van zijn dorp bevond en dat 1,5 tot 2 uur later de operatie in zijn dorp plaatsvond. In deze omstandigheden stelt hij dat het wel zeer eigenaardig is dat de operatie in verzoekers dorp plaatsvond en de overheid de taliban daarbij ook konden aantreffen. Nog stelt hij vast dat verzoeker zich tegensprak waar hij enerzijds aangaf dat zijn neef – die eveneens werd beschuldigd van verklikking – in het dorp bleef wonen omdat hij niet op de hoogte was van het gevaar en anderzijds verklaarde dat hij zijn neef wel degelijk waarschuwde. Hij oordeelt dat het ook weinig waarschijnlijk is dat verzoekers neef na de geuite beschuldigingen gewoon in zijn dorp zou blijven, te meer nu verzoeker hem wees op de dreiging die uitging van de familie van de vermoorde talib. Hij acht het ongeloofwaardig dat deze neef verzoekers waarschuwingen zomaar in de wind zou hebben geslagen. Gelet op de onmiddellijk na de operatie geuite beschuldigingen van de taliban aan verzoeker en zijn neef is het volgens verweerder evenmin aannemelijk dat de taliban nog een maand wachtten om de neef te vermoorden die al die tijd gewoon in het dorp was blijven wonen. Verweerder hecht evenmin geloof aan verzoekers verklaringen dat de taliban nog steeds regelmatig langskomen bij zijn gezin en naar zijn jongere broer vragen, te meer nu zijn familie voor het overige met rust wordt gelaten.

Volledigheidshalve merkt verweerder op dat het gegeven dat verzoekers neef ooit heeft gediend in het voormalige Afghaanse leger niet volstaat opdat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming. Hij wijst er op dat verzoeker nergens aanhaalde dat hij of zijn familie louter omwille van het vroegere profiel van deze neef ooit werden gevisieerd door de taliban en ook niet blijkt dat de neef zelf verder nog problemen kende met de taliban nadat hij zijn job bij het leger reeds een tiental jaar eerder had stopgezet.

Ten slotte stelt verweerder vast dat de door verzoeker voorgelegde stukken de beoordeling niet kunnen ombuigen. Inzake de voorgelegde originele taskara's van verzoeker en zijn vader wordt benadrukt dat deze hooguit een indicatie vormen van verzoekers identiteit, die niet wordt betwist. Ook de voorgelegde kopieën van de taskara van verzoekers neef, van diens badge bij het Afghaanse nationale leger, van verschillende documenten gerelateerd aan diens job bij het leger, van het paspoort van zijn vrouw en van een eigendomsbewijs van zijn druivengard, kunnen volgens verweerder geen ander licht werpen op de gedane beoordeling, nu deze geen bewijs vormen van de ingeroepen vrees. Verder motiveert verweerder dat de voorgelegde foto's van verzoeker en zijn neef en van het lijk van zijn neef niets zeggen over de exacte omstandigheden waarin de foto's zijn genomen en deze evenmin het bewijs vormen dat verzoeker persoonlijk wordt vervolgd. Ook de foto's werpen volgens hem dus geen ander licht op de gedane vaststellingen.

4.3.4. Verzoeker voert aan dat de overwegingen in de bestreden beslissing “*eenzijdig*” en “*subjectief*” zijn en verweerder enkel beoogde om zijn verklaringen ongeloofwaardig te verklaren. Aldus zou verweerder de regels inzake de bewijslast en de samenwerkingsplicht niet in acht hebben genomen. Nog verwijt hij verweerder een gebrek aan kennis inzake de culturele en religieuze gebruiken in Afghanistan. Verzoeker beperkt zich echter tot het opwerpen van deze argumenten zonder deze ten gronde te onderbouwen. Hij onderneemt geen enkele concrete en werkelijke poging om de voormelde pertinente motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas dat hij heeft uiteengezet, te verklaren of te weerleggen. Door verder slechts op algemene wijze aan te geven dat hij een gedetailleerd relaas naar voor heeft gebracht en hij de hem

gestelde vragen telkens heeft beantwoord, stelt hij de concrete vastgestelde incoherenties en onaannemelijkheden inzake zijn asielrelaas ook nog niet in een ander daglicht. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, wat hij echter in het geheel niet doet. Hij beperkt zich tot het volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen over zijn vluchtrelaas en vervolgingsvrees. Op deze manier slaagt hij er echter niet in om de motieven van verweerder te weerleggen of in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoeker voert nog aan dat hij zich niet kan engageren voor de handelingen en/of het nalaten tot handelen van zijn neef, die moediger was dan hemzelf en die verkeerdelijk dacht dat hem niets zou overkomen. Hij benadrukt dat zijn neef voor de overheid spioneerde en dus sowieso niet bang was. Hiermee werpt hij evenwel geen nieuw licht op de vastgestelde tegenspraak in zijn verklaringen waar hij enerzijds aangaf dat zijn neef in het dorp bleef wonen omdat hij niet op de hoogte was van het gevaar en anderzijds verklaarde dat hij zijn neef wel degelijk waarschuwde. Verzoeker kan moeilijk terzelfdertijd voorhouden enerzijds dat zijn neef *“niet [wist] dat de maternale oom hem misschien kon vermoorden”* en het niet serieus nam (gehoor CGVS, p. 20) en anderzijds dat hij wel degelijk zijn neef op de hoogte bracht van het gevaar dat uitging van de familie van het gedode lid van de taliban en zijn neef *“moediger”* was dan hij. Er blijkt trouwens ook niet dat verzoeker eerder reeds aanbracht dat zijn neef spioneerde voor de overheid. Eerder wees verzoeker enkel op een door de taliban geuite beschuldiging van verklikking ten aanzien van hemzelf en zijn neef, die volgens verzoeker evenwel ongegrond was.

De Raad sluit zich aan bij de hierboven aangehaalde pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissing, die worden overgenomen. Verzoeker voert evenmin een concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die hij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als verweerder, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

In zijn aanvullende nota voert verzoeker verder aan dat intussen zijn huis in Afghanistan is vernield en zijn familie naar Pakistan is gevlucht. Hij legt kopieën voor van inschrijvingsbewijzen in een school in Pakistan, een *“fee card”* en foto's van een vernield huis. In dit verband merkt de Raad vooreerst op dat enkel fotokopieën werden neergelegd waarvan de authenticiteit en de herkomst niet kunnen worden nagegaan. Kopieën kunnen gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk worden gefabriceerd, zijn gemakkelijk manipuleerbaar en kunnen bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt.

Inzake de voorgelegde foto's die een vernield huis tonen, benadrukt de Raad nog dat aan foto's hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. De voorgelegde foto's laten op geen enkele wijze toe vast te stellen wie de eigenaar was van het huis en waar en wanneer deze foto's werden genomen. Ook omtrent de oorzaak van de vernieling of de aanleiding hiervan, geven deze foto's geen uitsluitsel. In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert op de zitting werpen deze stukken geen nieuw licht op zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen inzake de problemen die hij kende met de taliban omwille van vermoedens van verklikking en vermogen deze niet alsnog een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker met de overige stukken wenst aan te tonen dat zijn familie intussen in Pakistan verblijft, wordt opgemerkt dat – voor zover dit al kan worden aangenomen op basis van loutere kopieën – nog niet blijkt wat de aanleiding was voor hun vertrek uit Afghanistan en het enkele gegeven van dit vertrek nog niet aantoon dat verzoeker werd beschuldigd van verklikking door de taliban en/of dat hij enige gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst.

Gelet op zijn verklaringen en de door hem voorgelegde documenten gelezen in het licht van de beschikbare landeninformatie, besluit de Raad dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van problemen met de taliban of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingen-rechtelijke zin. Er is niet voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1.A.2 van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.3.5. Verzoeker stelt verder dat hij nood heeft aan internationale bescherming omdat hij vervolging vreest door de taliban omwille van (gepercipieerde) verwestering.

4.3.6. Om dit ingeroepen risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang zicht te krijgen op de huidige '*geldende normen*' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

4.3.7. De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de talibanversie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan: Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.). Verder zijn laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de talibaninterpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren een baard (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om te worden begeleid door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"*, 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder talibanrechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle talibanrechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, 15 juni 2022 in EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter

kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022; EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 20). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44, 80 en 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, *"Afghanistan - taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"*, 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 en 38; EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar

deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"*, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun *'oorspronkelijke status'*, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die worden gezien als *"verwesterd"*, kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA *"Country Guidance"* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in zijn bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, *"Country guidance: Afghanistan"*, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van verweerder doet niet anders besluiten.

4.3.8. In zoverre verzoeker te kennen geeft dat er te weinig objectieve en verifieerbare informatie voorhanden is om het standpunt van de taliban te kunnen bepalen, is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en

nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift ook actuele landeninformatie bevat, doet hierover niet anders denken.

4.3.9. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Verzoeker beperkt er zich toe aan te voeren dat hij niet meer de persoon is die hij was in Afghanistan maar onderweg en door zijn verblijf in België een persoonlijke ontwikkeling heeft doorgemaakt die hem moreel, religieus, maatschappelijk en qua mens- en maatschappijvisie mijlenver heeft verwijderd van het kader zoals het door de taliban wordt ingericht, zonder evenwel enigszins concreet aannemelijk te maken dat hij om deze reden is verwesterd of zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Zijn betoog mist elke persoonlijke invulling en concretisering.

In zijn aanvullende nota brengt verzoeker weliswaar nog stukken naar voor inzake door hem gevolgde taallessen Nederlands en inzake zijn deeltijdse tewerkstelling als schoonmaker, maar aan de hand van deze gegevens maakt verzoeker niet alsnog aannemelijk dat er bij hem sprake is van verwestering of normoverschrijding. Verzoeker toont hiermee evenmin aan dat hij louter omwille van zijn verblijf of deze elementen zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht zodat hij in de negatieve aandacht van de taliban kan komen. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van deze activiteiten anders, laat staan negatief, zal worden gepercipieerd en gevisieerd en hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Uit het bovenstaande kan ook niet blijken, laat staan dat verzoeker dit aannemelijk maakt, dat hij een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst. Hij maakt met een dergelijke argumentatie evenmin concreet aannemelijk dat hem een dergelijke gedachte, opvatting of mening kan worden toegedicht door de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, waardoor hij vervolging vreest in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Uit de elementen waarop de Raad acht kan slaan, blijkt alleszins ook dat verzoeker nog steeds de hulp inroept van een tolk Pashtou. Bovendien heeft verzoeker zijn vormende jaren doorgebracht in Afghanistan en heeft hij er tot ruim na zijn meerderjarigheid verbleven. Verzoeker verklaarde ook 4 of 5 jaar koranlessen in een moskee te hebben gevolgd (gehoor CGVS, p. 3 en 6). Er kan dan ook niet worden aangenomen dat hij, na een verblijf van ruim twee jaar in België (sinds eind 2021), totaal zou zijn vervreemd van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker toont niet aan dat hij niet meer zou kunnen meegaan in de culturele waarden en tradities van zijn land, of dat hij er zich concreet tegen verzet. Uit niets kan ook blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en/of sociaal netwerk in Afghanistan. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekers moeder en zijn echtgenote en kinderen nog steeds verblijven in hun dorp in Afghanistan en verzoeker nog in contact staat met zijn familie in Afghanistan (gehoor CGVS, p. 5, 7 en 8). Zelfs voor zover zijn naaste familieleden alsnog zouden zijn vertrokken naar Pakistan, wat – zo wordt herhaald – enkel wordt onderbouwd met kopieën die onvoldoende bewijskracht hebben, kan worden aangenomen dat verzoeker er nog beschikt over een ruimer familiaal en minstens sociaal netwerk, gelet op het gegeven dat hij er tot ruim na zijn meerderjarigheid verbleef.

De Raad moet vaststellen dat verzoeker weliswaar beweert dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, maar hij nalaat deze bewering uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen. Verzoeker toont niet concreet aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan

zal worden geconfronteerd met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt hij concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd zal worden gepercipieerd, laat staan dat hij in concreto aannemelijk zou maken dat hij daardoor zou dreigen te worden geviséerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Waar verzoeker er in zijn aanvullende nota daarnaast op wijst dat hij thans in België een relatie heeft met “een Poolse onderdaan” moet de Raad vooreerst opmerken dat dit door geen enkel stuk wordt gestaafd. Op de zitting blijkt verzoeker trouwens vergezeld te zijn door een Palestijnse vrouw. Wat er ook van zij, van een werkelijke partnerrelatie wordt geen begin van bewijs naar voor gebracht. Zelfs voor zover er alsnog sprake zou zijn van een feitelijke relatie in België waarover hij overigens geen enkele verdere toelichting verschaft, kan uit deze loutere omstandigheid nog niet blijken dat verzoeker verwesterd gedrag vertoont dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat voor hem bijzonder belangrijk is om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Verzoeker toont niet aan dat hij door zijn beweerde relatie wordt blootgesteld aan westerse waarden en normen en een andere kijk heeft op traditionele genderrollen. Verzoeker geeft ook niet aan dat de taliban of iemand van zijn familie op de hoogte is van deze beweerde feitelijke relatie.

Aldus maakt verzoeker in deze stand van zaken niet concreet aannemelijk dat er omwille van enige activiteiten, gedragingen, handelingen, uiterlijk of geuite meningen in zijnen hoofde sprake is van een verwestering of normoverschrijding, of hem hierdoor een verwestering of normoverschrijding zou worden toegeschreven.

Gelet op zijn individuele omstandigheden kan niet worden aangenomen dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding.

4.3.10. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.4.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.4.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

4.4.4. In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG, heden de richtlijn 2011/95/EU.

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, Elgafaji, ptn. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, ptn. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., ptn. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., pt. 49).

Uit wat voorafgaat, volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Dit standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, treedt de Raad verweerder bij in zijn standpunt dat niet kan blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen

van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt geen concrete informatie aan die anders doet besluiten. Dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan precair zijn en verslechterd zijn na de machtsovername wordt niet betwist. De aangehaalde algemene landeninformatie werpt geen ander licht op de voormelde beoordeling en hiermee toont verzoeker niet alsnog aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.4.5. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er ten slotte sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15,

c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Na een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, treedt de Raad verweerder bij in diens standpunt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd. De voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen zijn zo niet langer als actor aanwezig in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in Afghanistan en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in het land.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername door de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij het NRF wordt omschreven als '*verzwakt*' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*verminderd*" en "*beperkt*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123). ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*", en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query *Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 36). In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meeste plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de

provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 29-30).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, "*Afghanistan. Security Situation*", augustus 2022, p. 62 en UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Parwan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. In casu zijn er geen concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De Raad herhaalt te dezen ook dat, gelet op de aangehaalde recente landeninformatie, verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie. Er is actueel wel degelijk voldoende informatie voorhanden om de nood aan internationale bescherming te analyseren. De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst is bovendien dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofdzaak zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.4.6. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

4.6. Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift verwijst naar arresten van de Raad, kan het volstaan op te merken dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht.

4.7. Waar verzoeker uiterst ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van verweerder te vernietigen om de redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS